

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Δ/ση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 210.52.38.158 • ΚΩΔΙΚΟΣ 2532 • www.kaloskopi.gr
(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

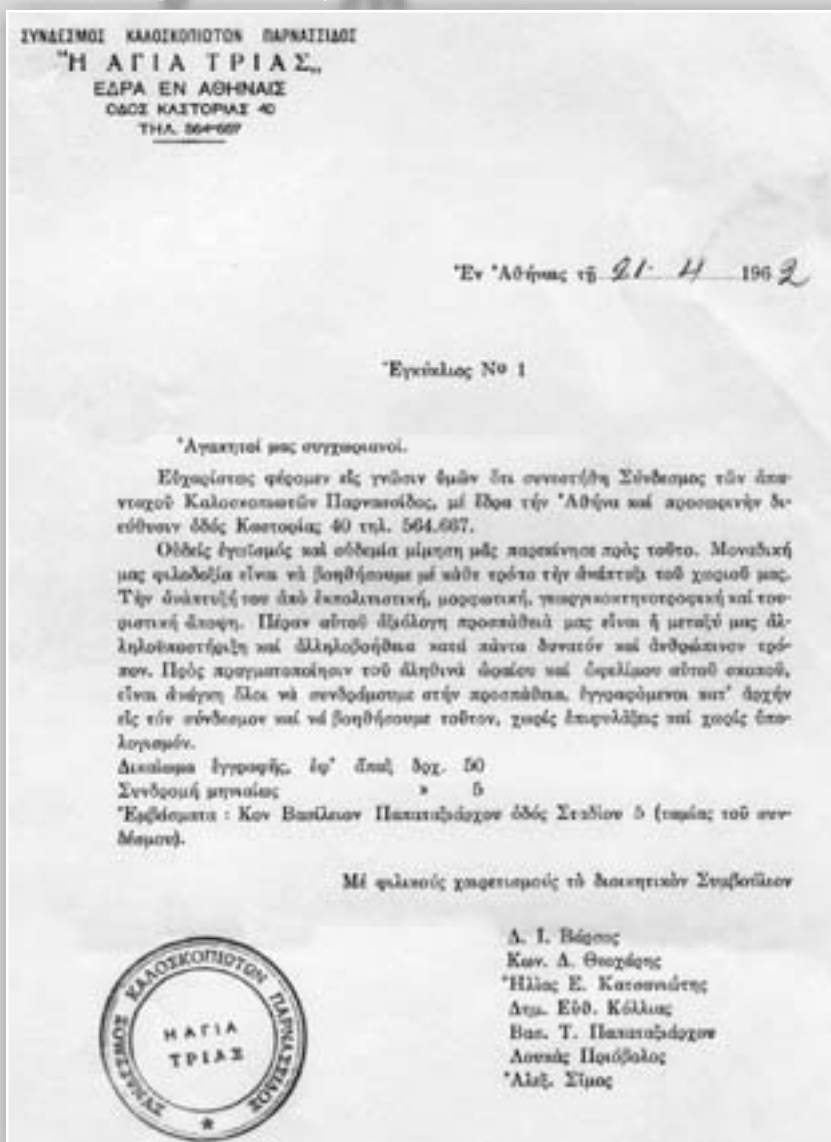
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄ • ΧΡΟΝΟΣ 36ος • ΤΕΥΧΟΣ 161 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011

Επέτειος 50 χρόνων

Ο Σύνδεσμός μας άρχισε την πορεία του το 1961. Ήταν τότε που καταξιωμένοι χωριανοί μας διαπίστωσαν την ανάγκη να διατηρηθεί η επαφή με τους χωριανούς μας και υπέγραψαν το καταστατικό που εγκρίθηκε με δικαστική απόφαση και έτσι ιδρύθηκε ο Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας "Η Αγία Τριάς". Για να γίνει γνωστό το γεγονός της ίδρυσης καθώς και οι σκοποί του το πρώτο Δ.Σ. έστειλε και την πρώτη του εγκύκλιο (No1) στις 21/4/1962 την οποία και δημοσιεύουμε.

Το έργο του Συνδέσμου όλα αυτά τα πενήντα χρόνια της λειτουργίας του παραμένει ιδιαίτερα σημαντικό. Η επιτυχημένη πορεία του συμβάλλει αποφασιστικά στη διατήρηση του ενωτικού δεσμού των μελών αλλά και επιτείνει την αγωνία μας να κρατήσουμε ζωντανή την Καλοσκοπή γιατί όπως και τα άλλα χωριά της ελληνικής ενδοχώρας αντιμετωπίζουν προβλήματα και κινδυνεύουν να εγκαταλειφθούν στην τύχη τους ύστερα από την εφαρμογή του νέου Καλλικράτη.

Οι δραστηριότητες του Συνδέσμου στη σελίδα 564.

Χρόνια Πολλά & Καλή Χρονιά!

2 Ιανουαρίου 2012

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Αγαπητοί χωριανοί και φίλοι,

Το Δ.Σ του Συνδέσμου μας, καλεί όλα τα μέλη του, στην Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση η οποία θα πραγματοποιηθεί την Κυριακή 22-01-2012 και ώρα 10.00 π.μ. στο ξενοδοχείο NOVOTEL στην οδό Μ. Βόδα 4-6, Πλ. Βάθη.

Θέματα ημερησίας Διάταξης:

1. Απολογισμός δραστηριοτήτων του Δ.Σ. και οικονομικός απολογισμός του έτους 2011.
2. Έκθεση εξελεγκτικής επιτροπής - έγκριση πεπραγμένων.
3. Ανακοινώσεις-συζητήσεις διαφόρων θεμάτων που απασχολούν το χωριό και τον σύνδεσμο μας.
4. Κοπή Πρωτοχρονιάτικης πίτας.
5. Διενέργεια αρχαιρεσιών προς ανάδειξη νέου Δ.Σ. και εξελεγκτικής επιτροπής

Είναι απαραίτητο το Δ.Σ. να πλαισιωθεί από νέα μέλη. Όσοι επιθυμείτε να συμμετάσχετε στο νέο Δ.Σ. και την εξελεγκτική επιτροπή, παρακαλούμε να υποβάλλετε την υποψηφιότητά σας μέχρι τις 18-01-2012 στο fax 210 5238158 ή επικοινωνήστε με τα τηλ. 210 5133706, 210 7215032 και 6986662642.

Σας ευχόμαστε ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ με υγεία και ευτυχία το ΝΕΟ ΕΤΟΣ 2012.

Για το Δ.Σ

Η Πρόεδρος
Βούλα Γρηγοροπούλου

Η Γεν. Γραμματέας
Ιωάννα Χαμηλού

Υ.Γ. Φέτος δεν θα αποσταλούν ατομικές προσκλήσεις γι αυτό παρακαλούμε ενημερώστε όσους μπορεί να ενδιαφέρονται.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ

*Από την πρόσφατη αγιογράφιση
της Παναγίας μας (Ρούγα).*

Αγιογράφος:

*Μάριος Πολυχρονιάδης
Δέηση Πάκη Γιαννόπουλου.*

ΠΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ο Ευπατρίδης

γράφει ο Ι. Α. Κουφός

Στη συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος της εφημερίδας, για τους οφειλόμενους επαίνους στα πρόσωπα του χωριού μας που με τη δράση τους, δημιούργησαν καινούρια δεδομένα, στο σύλλογο και γενικώς στο χωριό, σήμερα θα σταθώ σε ένα εμβληματικό πρόσωπο, στον κ. Πάκη Γιαννόπουλο. Και λέω εμβληματικό γιατί ο Πάκης ήρθε σαν ξένος στο χωριό κι έγινε απο την πρώτη στιγμή, ο σύννοικος σε όλα, με την αμεσότητα που δημιουργούσε και δημιουργεί στις σχέσεις του.

Έγινε το οικείο πρόσωπο σε όλους. Αρχοντικός, ευγενής και γνώστης του κοινωνικώς φέρεσθαι, άφηνε πίσω του, απ' όπου πέρναγε τη ζεστασιά της παρουσίας του. Ο Πάκης είναι γαμπρός της Κουκουβίστας (άντρας της μακαριστής μας Αθηνάς Χ. Κόλλια) και καταπίστηκε απ' την πρώτη ώρα με όλα τα προβλήματα του χωριού.

Χρημάτισε μέλος αλλά και πρόεδρος του συλλόγου με άριστες επιδόσεις.

Δεν υπάρχει έργο στην Κουκουβίστα μικρό ή μεγάλο, που να μην έχει συμβάλει οικονομικά, απ' την αρχή μέχρι σήμερα.

Ιδιαίτερος θέλω να σταθώ στις άριστες αγιογραφίες στα ξωκλήσια μας που και σήμερα ακόμη συνεχίζονται με αποκλειστικά δικές του δαπάνες.

Θυμάμαι κι ένα άλλο περιστατικό. Κάπου το 1975 ο τα πάντα πληρών παντού και πάντοτε Θανάσης Μαλεβίτσος (Σούπας) μου είπε ότι ο Πάκης έδωσε ένα ποσό και ζήτησε κι απο εμένα το ίδιο για να εκδώσει την εφημερίδα του συλλόγου. Και

ούτω εγένετο "Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ". Κι απο εκείνη τη χρονιά μέχρι σήμερα χωρίς σταματημό μας φέρνει τα νέα του χωριού μας και μας πληροφορεί όλα τα κοινωνικά των όπου γης Κουκουβιστιανών. Αλλά και μας θυμίζει την παλιά μας Κουκουβίστα, τη βιωμένη μας ζωή εκεί, κι αναριγούμε.

Ο Πάκης στάθηκε πάντοτε στυλοβάτης του συλλόγου, σθεναρός αμύντορας της συνοχής και πρόθυμος για όλες τις θυσίες για το κοινό καλό.

Πάκη να σαι πάντα καλά κι εύχομαι ολόψυχα ο Θεός να σε βοηθήσει για ένα αίσιο τέλος στην οικογενειακή οδύνη.

* * *

Αλήθεια ποιος κυβερνά τούτο το απερινόητο θαύμα που λέγεται ζωή; κι ένα πελώριο ΓΙΑΤΙ τόσος παράλογος πόνος; Κι όταν ζει κανείς τα ξεφτίδια της ζωής του πως ν' αφομοιώσει τόση οδύνη; Και ιδιαίτερα σήμερα που μέρα τη μέρα κονταίνει πιότερο η ανάσα μας με όσα ζούμε κι ακούμε. Πελώρια αναπάντητα ΓΙΑΤΙ!! Μόνη παρηγοριά κι αποκούμπι "έγγυς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τῆν Καρδίαν" ας μας φωτίσει η αυριανή φάτνη. Πρώτα όμως ας ανοίξουμε ένα παράθυρο να νιώσουμε τις άλλες αυγές που δεν έφεξαν ακόμη. Καλές γιορτές σε όλους.

5ος τόμος της εφημερίδας μας

Συμπληρώθηκαν ακόμη 31 τεύχη της εφημερίδας μας και αισίως φτάσαμε στο τεύχος 161 με 576 σελίδες και συνολικά 2900. Τα τεύχη 131-161 αποτελούν τον 5^ο τόμο και καλύπτουν χρονικό διάστημα Ιανουάριος 2004 έως Δεκέμβριος 2011. Από όλους τους αναγνώστες ακούμε καλά λόγια και επειδή πολλοί μας λένε ότι κρατούν τα τεύχη στο αρχείο τους και τα έχουν σε τόμους τους πληροφορούμε ότι σε όσους λείπουν τεύχη μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας να στείλουμε τεύχη που τυχόν τους λείπουν καθώς και πίνακα περιεχομένων που συνέταξε ο Νίκος Δανιήλ.

Η εφημερίδα μας ξεκίνησε το 1975 με δύο σελίδες και από τότε κυκλοφορεί χωρίς καμιά καθυστέρηση με 20, 24 και πολλές φορές 30 σελίδες με πλούσιο και ποιοτικό περιεχόμενο.

Ξαφνικά όμως τον περασμένο Αύγουστο η κυβέρνηση αποφάσισε τη διακοπή της επιδότησης των ΕΛΤΑ ως ένα από τα μέτρα περιστολής των δαπανών του προϋπολογισμού. Τούτο σημαίνει αύξηση του κόστους κάθε τεύχους. Δεν σχολιάζουμε την ορθότητα του μέτρου. Όμως η ξαφνική τόσο μεγάλη αύξηση των τελών απο-

στολής οδηγεί αναπόφευκτα στη διακοπή της έκδοσης. Εάν αναλογιστούμε ότι η αύξηση της τιμής αποστολής κάθε φύλλου από 0,10 έγινε 0,35 καθώς και τις εν γένει δαπάνες εκτύπωσης (τυπογραφείο-χαρτί-βιβλιοδεσία) δημιουργείται ένα κόστος που συνθλίβει τις αντοχές ενός Συνδέσμου που θέλει από την εισφορά των μελών να διατηρήσει την "ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ" όπως και τα προηγούμενα χρόνια να δίνει τη μάχη της έγκυρης ενημέρωσης και να μας συνδέει με τον μοναδικό τόπο που είχαμε την τύχη να γεννηθούμε αλλά και να μπορέσουμε να χρηματοδοτήσουμε και άλλες δραστηριότητες που τόσο έχει ανάγκη το χωριό μας.

Γνωρίζουμε ότι αυτή η εποχή είναι δύσκολη, αλλά πάντα μπορεί κανείς να κρατήσει και από τα έξοδά του ένα ποσό για να το διαθέσει υπέρ του σκοπού του Συνδέσμου που είναι γνωστή η πολύχρονη και ουσιαστική προσφορά του στο χωριό.

Με τη βεβαιότητα ότι για μια ακόμη φορά η ανταπόκρισή σας θα είναι θετική σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων.

Μερικά από τα έργα της πεντηκονταετίας

- Στις δραστηριότητες του Συνδέσμου μας μέσα στην πεντηκονταετία που πέρασε χωρίς να τηρούμε χρονολογική σειρά αναφέρουμε μερικές.
- Στάθηκε πιστός παραστάτης στην πρώην Κοινότητα Καλοσκοπής και συνεχίζει και τώρα την συμπαράσταση στη σημερινή Τοπική Δημοτική Κοινότητα του Καλλικράτη.
 - Μεριμνήσε και είχε εγκριθεί η ηλεκτροδότηση του χωριού το 1967.
 - Με δαπάνες του στήθηκε η προτομή του Παπανδριά.
 - Οργάνωσε το 1ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας χωριών Παρνασσίδας με πρωτοφανή επιτυχία.
 - Έγινε η ανακαίνιση της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής
 - Δημιουργήθηκε η λαογραφική έκθεση του Πολιτιστικού Κέντρου στο Δημοτικό Σχολείο που δέχεται το θαυμασμό όλων των επισκεπτών.
 - Αγοράστηκαν γραφεία που στεγάζουν τους Συλλόγους μας.

- Εδώ και 50 χρόνια γίνεται η ετήσια Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου μας, στην οποία δίνεται η ευκαιρία και ανταμώνουν οι χωριανοί μας.
- Σήμερα βρίσκεται σε εξέλιξη πρόγραμμα διαμόρφωσης του Σχολικού Κήπου και ήδη ολοκληρώθηκε η κατασκευή του τοίχου αντιστήριξης.
- Αφήσαμε τελευταίο το σπουδαιότερο έργο μας, που είναι η τριμηνιαία έκδοση της εφημερίδας που διατηρεί την πνευματική και κοινωνική συνοχή των χωριανών μας, εδώ και 40 χρόνια.

Αν ξεφυλλίσει κανείς με προσοχή τους τόμους της εφημερίδας θα διαπιστώσει ότι έγιναν πολλά, πάρα πολλά έργα, που δεν μπορούμε να τα αναφέρουμε γιατί για οικονομικούς λόγους περιορίσαμε τις σελίδες της εφημερίδας και υπάρχει κίνδυνος, εάν δεν μαζέψουμε εισφορές να γίνει εξαμηνιαία ή ετήσια ή και να διακοπεί τελείως η έκδοση.

Την Κυριακή 22 Ιανουαρίου 2012 σας περιμένουμε στη Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση. Για οικονομικούς λόγους δεν θα σταλούν ξεχωριστές προσκλήσεις.

ΕΥΧΕΣ

Ο Πρόεδρος Δημήτριος Κ. Τσιαμπάς και τα μέλη του Τοπικού Δημοτικού Συμβουλίου Καλοσκοπής Δήμητρα Γρηγοροπούλου και Γεώργιος Λίτσος σας εύχονται Χρόνια Πολλά κι Ευτυχισμένος ο Καινούργιος Χρόνος!

Ημερολόγιο 2012

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος κυκλοφόρησε το ημερολόγιο του Συνδέσμου μας για το 2012 με αξιόλογες φωτογραφίες από πανηγύρια του χωριού.

Την καλλιτεχνική επιμέλεια έκανε η Ρούλα Δαβιήλ με αφοσίωση και αγάπη.

Ελπίζουμε ότι θα το διαδώσετε στους φίλους σας και δεν θα λείψει από κανένα σπίτι και αυτή τη χρονιά.

Γιαγιάδες αγράμματες - σοφές

Ζωή Δενδραμή, από την εφημερίδα “Βήμα των Συντακτών”

Ήμουν πολύ τυχερή στη ζωή μου, που γνώρισα τις δύο γιαγιάδες μου, τις μητέρες και των δυο μου γονιών. Μ’ αγαπούσαν πολύ και με συμβούλευαν συνέχεια χωρίς να αντιλαμβάνομαι τότε πόσο σοφές ήταν οι κουβέντες τους. Κουβέντες διδάγματα που καθημερινά σχεδόν, σκουντουφλάνε στο υποσυνείδητό μου, προσπαθώντας να κάνουν θόρυβο για να τους δώσω σημασία. Να με ταρακουνήσουν, να με ξυπνήσουν. Να μην ξεχάσω όσα οι “αγράμματες” εκείνες γυναίκες με δίδαξαν. Εκτός από τις συνηθισμένες συμβουλές (που δίνουν όλες οι γιαγιάδες στα εγγόνια τους), με μάθαιναν πρώτα απ’ όλα πώς να είμαι καλή νοικοκυρά. Πώς να ανοίγω φύλλα για πίτα, πώς να φτιάχνω ψωμί, να διαλέγω τις φακές κ.λπ. Με μάθαιναν όμως και πώς να αυτοσυντηρούμαι για να μην έχω κανέναν ανάγκη, όπως έκαναν εκείνες. Πώς δηλαδή να καλλιεργώ διάφορα λαχανικά στον κήπο, να αρμέγω την κατσίκια, να περιποιούμαι τις κόττες, τα κουνέλια, να πλέκω, πώς να στοιβάζω τα ξύλα στο τζάκι για καλύτερη φωτιά και όλες αυτές τις δουλειές που για εκείνες ήταν δεδομένο ότι έπρεπε κάθε κορίτσι να ξέρει! Απαραίτητως!

Οι γιαγιάδες μου δυστυχώς, έφυγαν για την άλλη, την αιώνια ζωή, πριν ακόμα κλείσω τα 18. Πριν καλά καλά εμπεδώσω όσα ήθελαν κατά βάθος να καταλάβω. Η απουσία τους μου ήταν πολύ αισθητή. Ένωθα ότι έλειπαν κομμάτια του εαυτού μου, που μόνο εκείνες μπορούσαν να συμπληρώσουν.

Αυτές οι απλές αγνές συμβουλές τους, με την αυστηρή αλλά τρυφερή συγχρόνως ματιά, ήταν “τροφή” για μένα, ασειρευτής αγάπης και γνώσης που δεν τη βρίσκεις σε κανένα βιβλίο.

Από τότε που τις έχασα, όποτε τύχαινε να βρεθώ με ηλικιωμένα άτομα, πάντα τα πλησίαζα με αγάπη και με λαχτάρα, προσπαθούσα να αποκομίσω όσο το δυνατόν περισσότερα, από την ανεξάντλητη πηγή των εμπειριών και αναμνήσεών τους. Έτσι ακριβώς όπως έκανα με τις γιαγιάδες μου. Το ίδιο συνεχίζω να κάνω, και σήμερα.

Προσπαθώ να σκαλίσω και την πιο μικρή κρυφή γωνιά του μυαλού τους, να φέρω στην επιφάνεια διάφορες λεπτομέρειες της ζωής τους και να διδαχθώ από αυτούς. Συναντώντας σήμερα γιαγιάδες και παππούδες, πολλές φορές μας φέρνει η κουβέντα και στο θέμα της οικονομικής κρίσης. Όλοι τους σχεδόν, σχολιάζουν με τον ίδιο τρόπο την σημερινή κατάσταση.

“Άσε μας εμάς παιδάκι μου” μου λένε.

“Εμείς έχουμε ζήσει και στην κατοχή. Παλέψαμε με τον κατακτητή, την πείνα και την ψείρα. Έχουμε περάσει πολύ χειρότερα. Ακόμα κι αν μας κόψουν την σύνταξη, εμείς που ζούμε στην επαρχία δεν θα πεινάσουμε ποτέ. Θα πάμε να μαζέψουμε χόρτα να φάμε., θα κόψουμε φρούτα από κανένα δέντρο, θα βγάλουμε λάδι από τις ελιές μας, θα μαζέψουμε και κάνα ξύλο για να πυρωνόμαστε στο τζάκι. Αλοίμονο σε εκείνους που ζουν στις πόλεις και δεν έχουν μία στάλα γη να φυτέψουν. Αλοίμονο περισσότερο στους νέους, που δεν ξέρουν να ξεχωρίσουν ποια αγριολάχανα είναι φαγώσιμα για να μαζέψουν να φάνε. Τα νέα παιδιά σκεφτόμαστε και κλαίει η ψυχή μας”.

Αυτά μου λένε οι σοφοί φίλοι μου και τότε σκέφτομαι: Αχ καλές μου γιαγιάδες... Πόσο δίκιο είχατε όταν θέλατε να με μάθετε τόσα απλά αλ-

λά σημαντικά πραγματάκια. Άλλοτε σας άκουγα και άλλοτε γέλαγα, νομίζοντας ότι δεν θα χρειαζόταν ποτέ ούτε καν να τα ξαναθυμηθώ. Μακάρι να κατέγραφα σ’ ένα χαρτί όσα μου λέγατε. Μακάρι όλοι οι άνθρωποι να θυμόμασαν τις συμβουλές των γιαγιάδων και των παππούδων μας. Τί ωραία και μεγάλη εκδίκηση θα ήταν προς την κάθε κυβέρνηση, αν ξέραμε πως να αυτοσυντηρούμαστε, χωρίς να χρειάζεται να πάμε στο σούπερ μάρκετ, στο φούρνο, στο γιατρό, στο φαρμακείο, στο συνεργείο, στην πιτσαρία, στο κομμωτήριο, στην τράπεζα, στην εφορία... Να μην είχαμε ανάγκη από

αυτοκίνητο, υπολογιστή, πλυντήριο, κινητό τηλέφωνο, πιστωτικές κάρτες... Αν ζούσαν οι γιαγιάδες μας, θα τα κατάφερναν. Μάλιστα θα γέλαγαν μαζί μας αν μας έβλεπαν πόσο εξαρτημένοι είμαστε με άψυχα αντικείμενα. Θα έκλαιγαν όμως βλέποντας πόσο “ξένοι” είμαστε μεταξύ μας. Πόσο μίσος, ζήλια, αγένεια, φιλαργυρία, ψέμα και υποκρισία κυριαρχεί την ψυχή μας. Και δεν φτάνει που “εξοντώνουμε” τον πλησίον μας σε κάθε ευκαιρία, κάνουμε και ό,τι είναι δυνατόν για να καταστρέψουμε και τον πλανήτη μας, εφόσον αυτό μας επιφέρει κέρδος. Αχ καλές μου γιαγιάδες, μακάρι να σας είχα πάλι κοντά μου να με συμβουλευάτε πως να αντιμετωπίσω τα διάφορα προβλήματα.

Αχ καλές μου γιαγιούλες, τί τυχερές ήσασταν, που ζήσατε μια άλλη εποχή... Αναρωτιέμαι... όλοι αυτοί που μας κυβερνάνε, δεν γνώρισαν ποτέ γιαγιά;

ΚΟΥΤΑΛΕΑΙΝΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΑΣ

Γράφει ο Γιάννης Τριανταφύλλου (Πράντζας)

Ε' μέρος - Συνέχεια από τεύχος 160

Όταν πλησίασαν την καλύβα στα 100 μέτρα περίπου, δεν ακουγόταν απολύτως τίποτε, ούτε κλάμα ούτε μοιρολόι. Την φώναξαν πολλές φορές να βγει να την δουν, αλλά απάντηση δεν έπαιρναν. Κάθισαν χάρω στο χώμα αμήχανοι μη ξέροντας τι να υποθέσουν. Μετά από ένα τέταρτο ξαναέβαλαν τις φωνές. Τότε είδαν να βγαίνει η σιλουέτα της Κουταλείνας στην πόρτα της Καλύβας και με το ζόρι να στέκεται όρθια. «Κουράγιο Ελένη» της φώναξαν και της ανήγγειλαν το σκοπό του ερχομού τους. Η Κουταλείνα δεν έβγαλε μιλιάν από το στόμα της, έμεινε εκεί στην άκρη της καλύβας βουβή και κοίταζε με απλανές βλέμμα τον ορίζοντα.

Οι τρεις χωριανοί αφού έκαναν κάποια επιλογή του χώρου στρώθηκαν στο σκάψιμο για το άνοιγμα του τάφου. Καλοκαίρι και το χώμα είναι πολύ σκληρό, μεσημέριασε ώσπου να τελειώσουν την εκσκαφή. Βγαίνοντας ξανά στη ράχη για να φωνάξουν στην Κουταλείνα ότι όλα είναι έτοιμα την είδαν να είναι ακόμη στη θέση που την είχαν αφήσει όρθια στην είσοδο της καλύβας και να αγναντεύει τον ορίζοντα. Σκέφτηκαν μπας κι έχασε τα λογικά της γιατί μένει τόσες ώρες ακίνητη και αμίλητη! Της φώναξαν ότι ο τάφος είναι έτοιμος, να προσπαθήσει σιγά-σιγά να σύρει τη νεκρή κόρη της μέχρι εκεί, θα τα καταφέρει, την παρότρυναν, με λόγια φωναχτά προσπαθούσαν να της δώσουν κουράγιο, αλλά απάντηση δεν έπαιρναν.

Σε κάποια στιγμή η Κουταλείνα σαν να ξύπνησε από το βαθύ ύπνο είπε ένα σιγανό καλά και μετά μπήκε μέσα στην καλύβα.

Θα πέρασε μισή ώρα και η άμοιρη γυναίκα δε φαινόταν πουθενά. Καθισμένοι σ' ένα βράχο οι τρεις χωριανοί παρακολουθούσαν και προσπαθούσαν να μαντέψουν τι άραγε να της συμβαίνει. Όπου σε κάποια στιγμή είδαν την Κουταλέ-

αίνα να έχει πιάσει από την ωμοπλάτη τη νεκρή κόρη και να την τραβά έξω από την καλύβα.

Με τις φωνές τους προσπαθούσαν να της δώσουν κουράγιο, αυτή όμως δεν τους έδινε καμία σημασία. Με το χέρι της καθάρισε πρώτα το πέρασμα από τις πέτρες λες και θα πόναγε από τα τρυπήματα η νεκρή κόρη της και μετά αφού την αγκάλιαζε στοργικά την έσερνε. Όσπου να πλησιάσει το άνοιγμα του τάφου θα πρέπει να πέρασε μία ώρα περίπου. Εκεί αφού ακούμπησε τη νεκρή στο χείλος του τάφου εξαντλημένη και κατάκοπη κάθισε στην άκρη, έσκυψε το κεφάλι της, το ακούμπησε στις δυο παλάμες των χεριών της και έμεινε στη θέση αυτή ασάλευτη για αρκετή ώρα.

Η συγκίνηση των τριών συγχωριανών ήταν τόση μεγάλη που σταμάτησαν και αυτοί να τη συμβουλεύουν και να την παρηγορούν.

Η Κουταλείνα είχε πέσει σε βαθιά σκέψη, οι τρεις χωριανοί κατάλαβαν ποιο ήταν το σοβαρό πράγμα που την απασχολούσε εκείνη τη στιγμή την τραγική μάνα. Η Κουταλείνα δεν ήθελε με κανένα τρόπο ρίχνοντας τη νεκρή κόρη της μέσα στον τάφο να πέσει μπρούμυτα, δεν είχε όμως τη δύναμη να της δώσει τη στάση που αυτή ήθελε, να τη βλέπει να κοιμάται τεντωμένη με το βλέμμα στραμμένο στα άστρα της νύχτας και στον ήλιο της ημέρας. Και πάλι οι φωνές των

συγχωριανών την προέτρεψαν να βγει από το αδιέξοδο, να ρίξει μέσα στον τάφο το νεκρό κορίτσι όπως και νάταν.

Μετά από αρκετή ώρα σηκώθηκε ξανά σιγά-σιγά ταλαντευόμενη και μισοτρικλίζοντας, έσκυψε, αγκάλιασε το νεκρό κορίτσι και το φίλησε στο μέτωπο, μετά προσπάθησε εντελώς αδέξια να δώσει κάποια κλίση στο λείψανο οριζόντια αλλά με το βάρος του της ξέφυγε κι έπεσε με γδούπο μπρούμυτα και εντελώς άβολα. Τόσο πολύ τη στεναχώρησε το γεγονός αυτό την Κουταλέαινα που ενώ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε βγάλει λέξη από το στόμα της, σήκωσε τα χέρια της ψηλά στον ουρανό σαν αρχαία τραγωδός και γεμάτη απελπισία αναφώνησε με όση δύναμη της είχε απομείνει. «Αχ κοριτσάκι μου η μαύρη δεν μπορώ» και ευθύς ξέσπασε σε κλάματα και μοιρολόγια. Οι τρεις χωριανοί με τις φωνές τους προσπάθησαν να της δώσουν κουράγιο και λίγη δύναμη για να ρίξει λίγο χώμα από πάνω ώστε να σκεπαστεί το νεκρό σώμα και μετά αφού φύγει η ίδια για την καλύβα της να πάνε ξανά να την αποχώσουν.

Πράγματι η τραγική γυναίκα σηκώθηκε, πήρε το φτυάρι κι άρχισε σιγά-σιγά να ρίχνει χώμα πάνω από το άψυχο σώμα της νεκρής κόρης. Όταν σκεπάστηκε όλο από χώμα χωρίς να πει λέξη με αργά βήματα ανέβηκε τον ανήφορο και χάθηκε μες στην καλύβα της, οι δε τρεις χωριανοί επέστρεψαν και αποτελείωσαν την ταφή. Σαν τελείωσαν στάθηκαν όρθιοι, στρέψαν τα βλέμματά τους προς την καλύβα, μείναν για λίγο σιωπηλοί και αμήχανοι, ήθελαν πριν φύγουν ν' αποχαιρετήσουν την Κουταλέαινα αλλά ήταν τόσο συντετριμμένοι από την όλη διαδικασία της ταφής που δεν έβρισκαν λόγια αποχαιρετισμού. Φωναχτά της είπαν δυο λόγια παρηγοριάς και χωρίς να πάρουν πίσω καμιά απάντηση πήραν το δρόμο για το χωριό. Η Κουταλέαινα ζει πλέον μόνη, παντέρημη και δυστυχισμένη χωρίς καμιά ανθρώπινη υπόσταση, δεν είναι παρά ένα αγρίμι του βουνού με μια μόνιμη σκοπιά στην απέναντι ράχη για να την παρατηρεί ημέρα και νύχτα μην τυχόν και πάρει το δρόμο για το χωριό.

Είκοσι μέρες από το θάνατο της κόρης της είχαν περάσει και η είδηση ότι η Κουταλέαινα είναι άρρωστη εκυκλοφόρησε στο χωριό, ακόμη και το φαγητό πολλές φορές που της άφηναν στο καθορισμένο σημείο δεν πήγαινε να το πάρει. Δυστυχώς γι' αυτήν ανθρώπινη βοήθεια δεν υπήρχε, ουδείς θα αποφάσιζε να θυσιαστεί όπως θυσιάστηκε αυτή για την κόρη της, για να της προσφέρει περίθαλψη και εξυπηρέτηση. Η καταδίκη της ήταν τετελεσμένο γεγονός. Θα ζούσε

και θα πέθαινε μόνη και αβοήθητη. Ένα πρωινό στις αρχές του Σεπτεμβρη ένας λαχανιασμένος από το τρέξιμο άντρας έμπαινε στο χωριό και κατευθύνθηκε ίσια στο σπίτι του Προέδρου της Κοινότητας. Χωρίς καμία αργοπορία ακούστηκε και το γρήγορο χτύπημα της καμπάνας του Άι Γιώργη του χωριού. Το νέο διαδόθηκε σαν αστραπή σε όλο το χωριό και η κινητοποίηση των κατοίκων υπήρξε σύσσωμη. Η άρρωστη Κουταλέαινα εγκατέλειψε την καλύβα της και πήρε το δρόμο για το χωριό. Την είδηση έφερε ο άντρας που φύλαγε σκοπιά και τρέχοντας ενημέρωσε τον Πρόεδρο. Οι κάτοικοι συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία και μέσα στο πανδαιμόνιο των κρίσεων και επικρίσεων πάρθηκε από τους πιο ψύχραιμους η εξής απόφαση. Θα πήγαινε μια επιτροπή από δέκα περίπου ανθρώπους επάνω από το γεφύρι του «Μεγάλου Ρέματος», όταν δε η Κουταλέαινα θα πλησίαζε θα προσπαθούσαν με πειστικά λόγια να την πείσουν να αλλάξει γνώμη για την επιστροφή της στο χωριό. Όλοι ήλπιζαν στη μεγαλοψυχία της Κουταλέαινας και στον ακέραιο χαρακτήρα που την διέκρινε και ότι θα εισακούονταν οι παρακλήσεις τους για τη νέα της διαμονή, λέγοντάς της τους κινδύνους που διατρέχουν οι κάτοικοι του χωριού από την παρουσία της, αν και αυτή αναλογίζεται αυτούς τους κινδύνους και αγαπάει τους συγχωριανούς της θα πρέπει να αλλάξει πορεία. Σκοπός τους ήταν να την πείσουν να κατέβει το μονοπάτι που οδηγεί στη διπλανή τοποθεσία ΖΑΣΤΑΝΟ, να παραμείνει εκεί για να είναι και ευκολότερη η τροφοδοσία της. Η περιοχή αυτή του Ζάστανου, το μαρτυρεί και η ίδια η ονομασία της για όσους δεν την γνωρίζουν είναι μια έκταση αρκετών στρεμμάτων με πυκνά δέντρα από πλατάνια και έλατα που περιβάλλεται από απόκρημνους κάθετους βράχους, στο βάθος δε την διασχίζει το μεγάλο ποτάμι που στο πέρασμα των αιώνων δημιούργησε με τα ορμητικά νερά του ένα τεράστιο σε βάθος φαράγγι. Η τοποθεσία αυτή έχει μία και μοναδική είσοδο, οτιδήποτε κλειστεί εκεί μέσα είναι σχεδόν εγκλωβισμένο και απομονωμένο. Ο ήλιος το βλέπει μόνο τους καλοκαιρινούς μήνες λίγες ώρες το μεσημέρι, τον υπόλοιπο χρόνο είναι πάντα στη σκιά.

Οι άνθρωποι που επιλέγησαν, με επικεφαλής τον Πρόεδρο της Κοινότητας, για τις διαπραγματεύσεις με την Κουταλέαινα ξεκίνησαν από το χωριό για να πιάσουν θέση στην καθορισμένη τοποθεσία κι εκεί θα περίμεναν τον ερχομό της άρρωστης γυναίκας.

Συνέχεια στο επόμενο

Ο Κουκουβιστιανός Παπα-Γιάννης Χασιακός

από τη
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΥΡΙΤΣΗ

Το χωριό μας, η Κουκουβίστα, γεννά και αναθρέφει στα ιερά χώματά του ιερείς και μοναχούς, οι οποίοι διακρίνονται για τον πατριωτισμό, τη βαθιά πίστη, την εγκαρτέρηση και την αγάπη στο ποίμνιό τους.

Στην τάξη αυτή ανήκει και ο Ιωάννης Χασιακός.

Ο κύκλος της ζωής του παπά- Γιάννη Χασιακού ανοίγει στην ηρωική γη της Κουκουβίστας το 1871 με τη γέννησή του. Μεγαλώνει, ανδρώνεται με τη σειρά των νοικοκυραίων και σε ηλικία 17 χρονών παντρεύεται τη νεαρή σε ηλικία Αφροδίτη Μακρή από τα Καστέλλια. Με τη μόρφωση που λαμβάνει από τα σχολεία του χωριού και των Σαλώνων ασκεί το επάγγελμα του δικολάβου με πελατεία από όλη την ορεινή Παρνασσίδα. Σ' αυτόν προστρέχει ο παθών αλλά και ο μηνυτής και γενικά οι υποθέσεις καταλήγουν σε συμβιβασμό. Έχει το γραφείο του στο ισόγειο του τριώροφου σπιτιού του στην Κουκουβίστα ανάμεσα από το σπίτι του Πριόβολου και των Νακαίων....., σπίτι μοναδικό για κείνη την εποχή με γραφείο στο ισόγειο.

Έχει μια μεγάλη αυλόπορτα, ξύλινη μεγάλη πόρτα στην είσοδο με αμπάρα και μεγάλη ξύλινη σκάλα εσωτερική που οδηγεί στους επάνω ορόφους, φτιαγμένη από καλούς επώνυμους τεχνίτες.

Η κουζίνα στο ισόγειο, ευρύχωρη έχει μαρμάρينو νεροχύτη- που δε συναντάται στα άλλα σπίτια γιατί το μάρμαρο είναι ακριβό και δύσκολα μεταφέρεται από μακριά-. Αυτός ο μαρμάρινος νεροχύτης για μέρες δουλεύεται από το μάστορα Ν. Αυγερινό στο νταμάρι στα Ζιρέλια και λέγεται πως μεταφέρεται στο σπίτι με την επιστράτευση των 8 από τους 18 δυνατότερους και γεροδεμένους ανιψιούς από Καστέλλια και Κουκουβίστα, γιατί μουλάρι δεν αντέχει τόσο βαρύ φορτίο.

Σε ηλικία 26 χρονών επιλέγεται ανάμεσα στους άλλους Κουκουβιστιανούς πατριώτες,

παίρνει μέρος στον ατυχή πόλεμο του 1897 και πολεμά τους Τούρκους. Ωστόσο για πολλά χρόνια ασκεί και το επάγγελμα του παντοπώλη με μαγαζί το υπόγειο, γιατί οι ανάγκες του μεγαλώνουν με τα 12 παιδιά του.

Βέβαια δεν ζουν όλα παρά μόνο τα 8 αλλά τα πολλά μέλη στην οικογένεια χρειάζονται και μεγαλύτερη φροντίδα.

Το 1919 είναι εποχή με έντονες κομματικές διαφορές στη χώρα και στο χωριό.

Οι δυο πολιτικές παρατάξεις των Βασιλικών και Βενιζελικών χωρίζουν τους κατοίκους της Κουκουβίστας. Ο Ιωάννης Χασιακός είναι Βασιλικός φανερός μάλιστα, αφού ένα παιδί του, που χάνεται σε νεαρή ηλικία, έχει βαφτιστεί από αντιπρόσωπο του βασιλιά Κωνσταντίνου και έχει το όνομα Κωνσταντίνος.

Με τον ερχομό του Βενιζέλου στην εξουσία δυσκολεύουν τα πράγματα. Απόσπασμα με Κρητικούς χωροφύλακες έρχονται στο χωριό, τον συλλαμβάνουν και τον οδηγούν στην εξορία. Κατά τη διάρκεια της πορείας προς τη Γραβιά οι στρατιώτες τον συμπαθούν για το χαρακτήρα του και την εξυπνάδα του, του λύνουν τα χέρια να περπατά ελεύθερος ανάμεσά τους.

Σε κάποιο σημείο της πορείας η σόλα της αρβύλας του επικεφαλής στρατιώτη ξεκολλά και αυτός δεν μπορεί να περπατήσει. Ο Χασιακός προθυμοποιείται να δώσει τη δική του αρβύλα, αλλά το πόδι του χωροφύλακα είναι μεγάλο και δεν του χωράει. Έτσι βγάζει τη ζωστήρα του και δένει τη σόλα πάνω στο πόδι.

Ο χωροφύλακας με την κίνηση αυτή του κρατουμένου ενθουσιάζεται γιατί πλέον μπορεί να περπατήσει σέρνοντας την αρβύλα.

Και στο δρόμο από κουβέντα σε κουβέντα αποκαλύπτει τα μυστικά του. Έχει εντολή να τον εξοντώσουν με τη δικαιολογία της δραπετεύσης.

Ωστόσο μετά από τλαιπωρίες φτάνει στη Μυτιλήνη, όπου εξορίζεται.

Δεν είναι γνωστός ο χρόνος εξορίας του, μάλλον είναι ένα εξάμηνο.

Όταν γυρίζει στο χωριό ασχολείται πάλι με τη δικολαβία και τα κτήματά του.

Η μοίρα όμως και ο Θεός τον θέλουν ιερέα και όχι δικολάβο.

Το 1923 συζητά το θέμα της ιεροσύνης του με συγγενείς. Ο Παναγιώτης Παπαδάκης, πρώτος εξάδελφός του, μόλις έχει γυρίσει από Αμερική με αρκετά χρήματα και με υπόληψη στο χωριό. Δραστήριος και διπλωμάτης ζητά ακρόαση από τον Επίσκοπο Αμφίσσης και τον παρακαλά να χρίσει ιερέα τον συγγενή του, ο οποίος έχει τα απαιτούμενα προσόντα, σεβασμό στο Θεό και γνώσεις, και καταλήγει πως του έχει αγοράσει και τα ράσα.

Οι ενδιαφερόμενοι υποψήφιοι είναι δύο. Ο ένας είναι ο Γιώργος Ραφτόπουλος του Ζαχαρία, δικαστικός κλητήρας στην Άμφισσα, Βενιζελικός και ο Ιωάννης Χασιακός δικολάβος στην Κουκουβίστα του Λαϊκού Κόμματος του Τσαλδάρη.

Βέβαια ο Επίσκοπος επηρεάζεται από τα λόγια του και από την Επιτροπή του Λαϊκού Κόμματος, ωστόσο και ο υποψήφιος ιερέας στις δοκιμασίες των δύο υποψηφίων αναδεικνύεται ο καλύτερος.

Ιερείς πριν τον παπά Γιάννη Χασιακό είναι ο Θύμιος Παπαγεωργίου, ο Ταξιάρχης Κόλλιας, Παπαταξιάρχου και ο παπά-Ζαγρής(παρατσούκλι) οι οποίοι ιεουργούν στο χωριό, το έχουν μοιράσει σε γειτονιές και παίρνουν ως αμοιβή το «γιόμορο» δηλαδή το ετήσιο εισόδημα, για να ζήσουν.

Τα πάθη και οι πολιτικές αντιθέσεις συνεχίζονται και τα επόμενα χρόνια.

Λέγεται πως τη χρονιά του 1927, ημέρα του Ευαγγελισμού ο παπά Γιάννης πηγαίνει στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και δεν λειτουργεί με τη δικαιολογία πως είναι άρρωστος, κίνηση την οποία κάνει μάλλον για πολιτικούς λόγους. Το γεγονός αυτό όμως δίνει αφορμή στους Βενιζελικούς να τον καταγγείλουν στον Επίσκοπο, ο οποίος τον τιμωρεί με αργία κάποιων ημερών. Σύμφωνα με άλλη εκδοχή το γεγονός αυτό συμβαίνει την περίοδο της Μικρασιατικής εκστρατείας 1919-1922 αλλά δεν ισχύει για τον παπά Γιάννη τον Χασιακό, γιατί αυτήν την περίοδο δεν έχει χριστεί ιερέας.

Οι φήμες τον συγχέουν με κάποιον άλλον ιερέα, ο οποίος ζητά από τις γυναίκες του χω-

ριού- αφού οι άντρες λείπουν στη Μ. Ασία- το γιόμορο, την ετήσια πληρωμή του σε είδος και προϊόντα, αναφέρει ονομαστικά τις οικογένειες που του οφείλουν, διακηρύσσει ότι δεν θα ξαναλειτουργήσει, γιατί δεν έχει πόρους να ζήσει την πολυμελή οικογένειά του.

Βέβαια η πράξη του αυτή καταγγέλλεται στον Επίσκοπο Αμφίσσης ο οποίος τον υποβάλει σε εξάμηνη αργία.

Αυτή τη χρονιά του 1927 ο παπά Γιάννης επιλέγει και αρραβωνιάζει την κόρη του Παναγιού με τον χαλκουργό Πέτρο Δημόπουλο. Την Κυριακή των αρραβώνων όμως γίνεται και ο γάμος του Νάκου Γεωργίου με την Αργυρώ Βλάχου. Οι καλεσμένοι από το σπίτι των Νακαίων μετά το γάμο πηγαίνουν στον αρραβώνα της κόρης του παπά Γιάννη. Το σπίτι γεμίζει από χωριανούς και γίνεται μεγάλο γλέντι. Είναι τόσο το κέφι ώστε επειδή το γλέντι γίνεται στον τρίτο όροφο είναι δύσκολο να ανεβοκατεβαίνουν και να μεταφέρουν κρασί από το κατώι στους επισκέπτες.

Έτσι ανεβάζουν το βαρέλι το κρασί με σκοινιά από το ξύλινο μπαλκόνι, των οποίων τα πρέκια είναι από πουρνάρι, γερά και ανθεκτικά.

Ο γάμος της γίνεται το 1928 και αργότερα μετακομίζουν στην Αθήνα. Ο Πέτρος γίνεται φοροτεχνικός υπάλληλος του Δήμου μέχρι το 1941.

Κατά τη διάρκεια της Κατοχής η οικογένεια του Πέτρου επιστρέφει στο χωριό όπου ασχολείται πάλι με το επάγγελμα του χαλκουργού(γανωτή).

Αποκτά τρία παιδιά τον Ταξιάρχη, την Αφροδίτη και την Ευτυχία.

Τα πρώτα χρόνια που τοποθετείται κοινοτικό τηλέφωνο στο χωριό, οι υπεύθυνοι το τοποθετούν στο σπίτι του παπά- Γιάννη, αφού διαμορφώνουν κατάλληλα το χώρο του ισογείου.

Ως παπάς στο χωριό υπηρετεί το Θεό γαλήνιος και ακούραστος. Είναι καλός ομιλητής τις Κυριακές στη Λειτουργία, έχει ευφράδεια και πειστικότητα, προσόντα αποκτημένα από το επάγγελμα του δικολάβου.

Είναι όμως και καλός χορευτής. Κάθε Κυριακή μετά τη Λειτουργία οι χωριανοί τον περιμένουν στο χοροστάσι να ανοίξει το χορό. Λέγεται πως από τότε καθιερώνεται η συμμετοχή του ιερέα στις διάφορες εκδηλώσεις.

Οι καιροί είναι δύσκολοι και ο αγώνας του μεγάλος για τη μικρή κοινωνία του χωριού του αλλά και τον ίδιο. Κουβαλάει και το δικό του σταυρό σιωπηλά και αγόγγυστα, γεμάτος στωικότητα και καρτερία.

Το 1929 πεθαίνει η παπαδιά και θάβεται στο κοιμητήριο. Οι δοκιμασίες και ο πόνος για το χαμό της γυναίκας του επιδεινώνουν την κατάσταση της υγείας του. Λίγα χρόνια αργότερα, το 1935 επιβαρυσμένος από την κακιά αρρώστια του πεθαίνει σε ηλικία 64 χρονών. Όταν μεταφέρουν από τα Καστέλλια στο χωριό το σκήνωμά του οι περισσότεροι χωριανοί συγγενείς και φίλοι συγκεντρώνονται στην τοποθεσία Κοτρόνι, παρόλες τις πολιτικές διαφωνίες αναγνωρίζουν το έργο του, τον τιμούν και με μουσική τον συνοδεύουν ως την αυλή του Αγίου Γεωργίου. Οι συγχωριανοί του, καταξιωμένοι μουσικοί, Γιάννης Τριανταφύλλου (Πράντζας) με το κλαρίνο, ο Γιάννης Τομαράς με το βιολί και ο Μήτσος ο Χαμηλός με το τύμπανο τον τιμούν παίζοντας δημοτικά τραγούδια και τον συνοδεύουν μέχρι τον τάφο του πίσω από την εκκλησία, όπου συνηθίζεται να θάβονται οι ιερείς.

Οι 200 μαθητές του Δημοτικού Σχολείου του χωριού παρατάσσονται και στέκονται σε στάση προσοχής με συνοδεία τους δασκάλους Γιώργο

Παπασταμούλη και Κατίνα Λάζου από τη Λιλαία, ως φόρο τιμής και σεβασμού στην προσωπικότητά του.

Το πρώτο κοιμητήριο του χωριού είναι γύρω από τον Άγιο Γεώργιο. Πιθανόν στη δεκαετία του 1930 γίνεται η μεταφορά στη συνοικία Σωτήρων.

Κατά την Κατοχή με το βομβαρδισμό του χωριού καταστρέφεται η εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και μένει μόνο ο γυναικωνίτης κατάλυμα των ανταρτών. Καταστρέφεται η μάντρα και μέρος από το οστεοφυλάκιο ώστε τα κόκαλα των πατέρων και παππούδων σκορπίζονται γύρω.

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή τα οστά βρίσκονται σε μια γούρνα δίπλα από τη βομβαρδισμένη εκκλησία, στην πουρνάρα, στο ανατολικό σημείο του ιερού.

Για τις θρησκευτικές ανάγκες λειτουργεί η εκκλησία της Παναγίτσας με ιερέα τον παπά Αριστείδη από το Οινόχωρι. Αυτός προτείνει στους χωριανούς και τους υποδεικνύει να μεταφέρουν τα οστά στην εκκλησία της Παναγίτσας, στο γυναικωνίτη. Περνούν πολλά χρόνια από τότε. Στα χρόνια 2003-2007 της ιερουργίας του παπά Γιάννη Λευκαδίτη κτίζεται το μνημείο πίσω από την Παναγίτσα προς τιμήν των προγόνων και των ιερέων, για την αιώνια ανάπαυση της ψυχής τους.

Σήμερα μόνο ερείπια πέτρινων τοίχων βρίσκονται στο χώρο του άλλοτε σπιτιού του παπά Γιάννη Χασιακού. Οι Γερμανοί το καίνε και μέσα στα χαλάσματα παρασύρονται τα χάλκινα κουζινικά σκεύη, ο μαρμάρινος νεροχύτης και οι αναμνήσεις της οικογένειας Ιωάννη Χασιακού.

Απομεινάρια βρίσκεται λίγο πιο πέρα, στα σκαλοπάτια του Ράφτη, ο Ταξιάρχης Δημόπουλος, εγγονός, γεμάτος νοσταλγία και σεβασμό για την οικογένεια, γεμάτος αναμνήσεις και αγάπη για τη ζωή του παππού και του πατέρα του.

Δικαίως περηφανεύεται για τον ασκητικό ιερέα παππού του και την τιμή των κατοίκων στο τέλος της ζωής του. Οι θύμησης και οι αναμνήσεις είναι **τιμή και μνήμη στους προγόνους...**

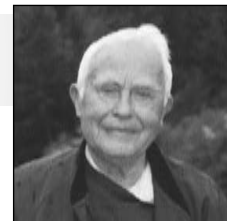
Μαρτυρίες:

Ταξιάρχης Δημόπουλος, Κων/νος Τούμπας, Παναγιώτης Βλάχος, Χρυσούλα Τσουλανδρή, Δημήτρης Παπαγεωργίου, Γεωργία Χασιακού

Όμηροι στο Στρατόπεδο Θήβας

Το Θαύμα της Αγ. Βαρβάρας

από το βιβλίο του Γεωργίου Αρ. Πριόβολου “Από το Ελληνοϊταλικό Πόλεμο 1940-1945”

Το Σεπτέμβριο του 1942 τα Ιταλικά στρατεύματα κατοχής συνέλαβαν 180 άνδρες του χωριού και τους οδήγησαν με χειροπέδες στο στρατόπεδο της Θήβας. Μεταξύ των συλληφθέντων ήταν και ο 96χρονος σήμερα **Γεώργιος Αριστ. Πριόβολος** που τις τλαιπωρίες και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης μας περιγράφει στο βιβλίο του ‘Απο τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο 1940-1941 και στην Αντίσταση 1941-1945’ αυτογραφία - αναμνήσεις σελίδες 52-53.

“Τα ξημερώματα προς την 29η Σεπτεμβρίου, ένα τάγμα Ιταλών με ορειβατικό πυροβολικό και όλμους πλημμύρισαν τα μονοπάτια του χωριού. Με εντολή του αρχηγού των Ιταλών κλήθηκε ο γραμματέας της Κοινότητας Δημήτριος Χαραλάμπους να χτυπήσει την καμπάνα και να ειδοποιήσει όλους τους κατοίκους να συγκεντρωθούν στην κεντρική πλατεία όλοι οι άνδρες του χωριού από 15 μέχρι 70 χρονών. Ο γραμματέας εκτέλεσε την εντολή και συγκεντρωθήκαμε όπως μας διέταξαν, Δεν είχαμε υποψιαστεί τι θα συνέβαινε, γιατί ό,τι επακολούθησε έγινε για πρώτη φορά. Η ΟΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΑΣ. Μαζί με τους άλλους κι εγώ, ο Σεφεριάδης και ο Χατζημιχάλης. Κανείς από όσους ήταν εκεί δεν γνώριζε τις κινήσεις και τις επαφές μας. Μαζευτήκαμε 180 άνδρες. Εκεί ο επικεφαλής Ιταλός ταγματάρχης, ουρλιάζοντας είπε μεταξύ των άλλων : “Εσείς είστε υπεύθυνοι για το θάνατο 40 Ιταλών στρατιωτικών, που σκοτώθηκαν πολεμώντας ηρωικά στις 19 Σεπτεμβρίου και κλαίνε οι Ιταλίδες μανάδες.”

Στο χοροστάσι της πλατείας είχαν στήσει 4 πυροβόλα και όλμους που πυροβολούσαν προς εκφοβισμό προς την Κορακοφωλιά, όπου συμπτωματικά είχαν καταφύγει οι έξι της παρέας μου. Μετά χωρίς άλλη εξήγηση μας έβαλαν στη γραμμή με χειροπέδες και έδωσαν εντολή να ξεκινήσουμε.

Δε θα ξεχάσω ποτέ τις σκηνές αποχωρισμού που εκτυλίχθηκαν. Πίσω έμεναν γυναίκες και παιδιά και έκλαιγαν και οδύρονταν και εμείς προχωρούσαμε στο άγνωστο. Μας οδήγησαν

φρουρούμενους προς Κοτρώνι, Μέγα Ρέμα, Ζαγκανά, Καστέλλια, Γραβιά,. Φτάνοντας στη Γραβιά μας έκλεισαν στη μάντρα του μνημείου του Οδ. Ανδρούτσου.

Στη Γραβιά μας κράτησαν δύο μέρες και μετά μας μετέφεραν σιδηροδρομικώς στη Λιβαδειά. Ταξιδεύαμε νύχτα με τις χειροπέδες και με τη συνοδεία Ιταλών στρατιωτών που τραγουδούσαν ξένοιαστοι.

Στη Λειβαδιά μας οδήγησαν στις αποθήκες Μουρίκη, που τις είχαν μετατρέψει σε φυλακές. Δεν μπορεί να φανταστεί κανείς τη βρωμιά που επικρατούσε, άθλιες συνθήκες κράτησης, χωρίς κουβέρτες, χωρίς τίποτα άλλο, χωρίς τροφή, χωρίς νερό... Μας κράτησαν μερικές μέρες και μας μετέφεραν στη Θήβα, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης για ομήρους. Εκεί είχαν αντίσκηνα, όπου συγκατοίκησα με τους Γιώργο και Λουκά Πριόβολο και με τον Νίκο Κόλια (τον Πλακιά).

(Παρατίθεται κατάλογος των 167 Καλοσκοπιτών που έμειναν έγκλειστοι στο στρατόπεδο. Οι υπόλοιποι 13 ήταν σε ξεχωριστό απομονωτήριο τον οκτώβριο του 1942.)

Στο μεταξύ η ομηρία μας στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Θήβας συνεχιζόταν. Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν άθλιες, μας έκοψαν τα μαλλιά, κοιμόμασταν στο υγρό χώμα με μια κουβέρτα ατομική, το συσσίτιο ήταν απαίσιο, συνηθισμένο μας έδεσμα ένα μαύρο ζουμί με λίγα αμπελοφάσουλα να επιπλέουν σε αυτό χωρίς λάδι, χωρίς ψωμί. Δε θα είχαμε επιβιώσει εάν δε μας έφεραν λίγα τρόφιμα οι δικοί μας άνθρωποι. Δύσκολες μέρες. Η μόνη μου παρηγοριά ήταν ότι κανείς από τους συγκεντρωμένους συγχωριανούς δε γνώριζε τίποτα για τη μυστική δράση μας, που είχαμε αναπτύξει από τον Απρίλιο μέχρι και τη σύλληψη μας.

Τον Οκτώβριο του 42 ξεχώρισαν από τους άλλους ομήρους Καλοσκοπιτίτες τους Μαθαίου Ε. Γεώργιο, Πριόβολο Α. Γεώργιο, Κωστούρο Χ. Γεώργιο, Κόλια Τ. Νικόλαο, Τσίγα Ε. Ευθύμιο, Πριόβολο Ν. Γεώργιο. Στο κατηγορητήριο μας:

- της παροχής βοήθειας, καταφυγίου και τροφίμων σε 'ένοπλη συμμορία'

- της παράλειψης παράδοσης στις ιταλικές στρατιωτικές αρχές όπλων, πολεμοφοδίων, τροφίμων που έριξαν βρετανικά αεροπλάνα

- της απόκρυψης όπλων και πολεμοφοδίων

Μάρτυρες κατηγορίας ήταν δύο Ιταλοί ανθυπασπιστές και ο συγχωριανός μας Αλεξίου Αλέξανδρος του Ευθυμίου.

Εμάς με το βαρύ αυτό κατηγορητήριο στις πλάτες, μας μετέφεραν στην απομόνωση των φυλακών που είχαν δημιουργήσει στις αποθήκες του Μύλου Θηβών.

Μαζί μας ήταν και ο Λουκάς Πριόβολος, πρόεδρος της κοινότητας Καλοσκοπής, μετά από κατηγορίες συγχωριανού μας με τον οποίο είχαν αντιδικίες για τα κοινοτικά.

Οι καιροί ήταν δύσκολοι και σκληροί, οι προσωπικές διαφορές και οι μικροπαρεξηγή-

σεις, ο φθόνος και οι απλές ανθρώπινες κακίες μπορούσαν να αποβούν μοιραίες για κάποιους αφού μια κατηγορία στις κατοχικές αρχές ήταν αρκετή για να οδηγήσουν τον αντίζηλο, τον αντίπαλο, τον αθώο στο απόσπασμα.

Για την ιστορία αναφέρω ότι οι υπόλοιποι Καλοσκοπίτες παρέμεναν έγκλειστοι στο στρατόπεδο ζώντας μέσα σε αντίσκηνα πεινασμένοι και άρρωστοι. Τους απελευθέρωσαν στις 4 Δεκεμβρίου 1942."

Στις 4 Δεκεμβρίου 1942 που απελευθέρωσαν οι Ιταλοί τους ομήρους γονείς μας και αδέρφια μας είναι η εορτή της Αγίας Βαρβάρας και εάν θέλουμε να επιβιώσουμε ως κοινωνία θα πρέπει να μην πέσει στη λήθη αλλά να τη διατηρήσουμε στη μνήμη μας και να τη μαθαίνουμε στα νέα παιδιά μας.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

	ευρώ
1077 ΜΑΛΙΒΙΤΣΗ ΜΑΡΙΚΑ συζ. Ιωάννου	50
1078 ΔΑΝΙΗΛ ΒΑΣΙΛΙΚΗ συζ. Δημ. στη μνήμη Πολύκαρπου Δανιήλ	20
1079 Οικογ. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	50
1080 Οικογ. ΜΑΥΡΑΚΗ ΠΑΝΤΕΛΗ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	70
1081 ΨΩΜΑΔΑΚΗ ΜΑΙΡΗ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	50
1082 Οικογ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΙΑΝΝΗ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	50
1083 Οικογ. ΒΥΛΛΙΩΤΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	50
1084 ΒΛΑΧΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ (Γραβιά) στη μνήμη του συζύγου της Αθανασίου & γονέων Δημητρίου & Αργυρούλας	50
1085 Οικογ. ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ στη μνήμη αδελφής τους Χρυσούλας	50
1086 Οικογ. ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ στη μνήμη αδελφής τους Χρυσούλας Κατσανιώτη -Τσούτσουρα	50
1087 ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗΣ ΗΛΙΑΣ (ΗΠΑ) στη μνήμη αδελφής του Χρυσούλας Κατσανιώτη -Τσούτσουρα	100
1090 ΡΑΠΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ & ΔΗΜΗΤΡΗΣ στη μνήμη της μητέρας τους Λίνας	100
1091 ΓΟΥΣΕΤΗ ΕΡΜΙΟΝΗ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	20
1092 ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	20
1093 ΠΑΝΤΕΛΙΔΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ στη μνήμη του συζύγου της Παναγιώτη	20
1094 ΠΑΝΤΕΛΙΔΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ στη μνήμη αδελφού της Αθανασίου Βλάχου	20

	ευρώ
1095 ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ ΒΟΥΛΑ στη μνήμη Λίνας Ράπτη	50
Στη μνήμη Αριστείδη Κυριαζή προσέφεραν	
1088 ΓΙΩΡΓΟΣ & ΙΩΑΝΝΑ ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ	500
1096 ΧΡΗΣΤΟΣ & ΣΟΦΙΑ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ	50
1097 ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ & ΖΩΗ ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ	50
1098 ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ & ΕΦΗ ΖΟΥΓΓΟΥ	30
1099 ΓΙΑΝΝΗΣ & ΠΟΛΥ ΚΑΝΑΤΑ	50
1100 ΝΙΚΟΣ & ΑΝΘΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ	30
1101 ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του Αλεξ. στη μνήμη των γονέων του	100
1102 ΠΑΠΑ-ΑΧΛΑΔΑ ΜΑΡΙΑ (Αυστραλία) στη μνήμη συζύγου της και γονέων της	40
1103 ΑΧΛΑΔΑΣ ΝΙΚΟΣ (Λαμία) στη μνήμη των γονέων του	20
1102 ΑΧΛΑΔΑ ΛΑΜΠΡΟΣ & ΝΤΙΝΑ στη μνήμη γονέων των και αδελφών	20

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”

Τριμηνιαία Εφημερίδα
Ιδιοκτησία:

Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας
“Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο-Εκδότης:
Β. Γρηγοροπούλου,
Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31
τηλ. & φαξ: 210 52.38.158
www.kaloskopi.gr

ΗΛ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 26 • ΤΗΛ. 210 5227552
e-mail: info@antoniadis-sa.gr

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΩΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΡΥΟΠΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Υπό την αιγίδα του Δήμου Δελφών στο Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, έλαβε χώρα η τιμητική εκδήλωση για το Γάλλο Καθηγητή κ. Ντένις Ρουσσέ, που οργανώθηκε από την “Εταιρεία Δωρικών και Δρυοπικών Μελετών”. Μεγάλη υπήρξε η προσέλευση των συμπατριωτών μας, αλλά και εκλεκτών καλεσμένων από τον Πολιτικό, Διοικητικό, Επιστημονικό και το Στρατιωτικό κύκλο της Περιοχής μας.

Την παρουσίαση του προγράμματος έκανε η Γενική Γραμματέας της Ομοσπονδίας Συλλόγων Φωκίδος. Εισαγωγικό προλόγισμα απηύθυνε ο Πρόεδρος της Εταιρείας κ. Γεώργιος Πουρνάρας και επακολούθησε χαιρετισμός και από τους επισήμους. Την παρουσίαση του τιμωμένου καθηγητή, έκανε λεπτομερώς ο Αντιπρόεδρος της Εταιρείας κ. Δημήτριος Χαλατσάς. Επακολούθησε σημαντική ομιλία από τον κ. Ντένις Ρουσσέ, με θέμα “Η Δωρίδα της Κεντρικής Ελλάδας-Νεότερα από την Επιγραφική και τον Τοκογραφία της”

Τα Καστέλλια από την καλή και την ανάποδη

Από τα Καστελλιώτικα Νέα και τη στήλη “από την καλή και την ανάποδη”

(Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2011)

...στα κακά, κάκιστα νέα θα περάσω τώρα, Γιατί σας γράφω για την καλή πλευρά των εκδηλώσεων, υπάρχει όμως και ένα δυσάρεστο παρασκήνιο. Οι εκδηλώσεις χρηματοδοτήθηκαν από την S&B... Οι καταστροφείς της Γκίνας φιγουράρουν ως χορηγοί στις αφίσες του Πολιτιστικού Συλλόγου... Μετά τις πρόσφατες εξελίξεις η στάση αυτή δεν είναι ακριβώς ότι κάποιοι Καστελλιώτες θα περιμέναμε...

...Δεν γνωρίζουμε το ακριβές ποσόν των διάφορων “επιχορηγήσεων”, όμως η εταιρία καθώς φαίνεται πέτυχε αυτό που ήθελε: Τη σιωπή! Θα περιμέναμε κάποια ανακοίνωση του Πολιτιστικού Συλλόγου, έστω μια αναφορά, στα όσα απαράδεκτα συμβαίνουν στο βουνό... Κανένα “αντισταθμιστικό” όφελος δεν είναι αρκετό για

να μας κάνει να αποδεχθούμε αυτά που συμβαίνουν! Κρίμα, πραγματικά...

...Η Εταιρία τους τελευταίους μήνες μοιράζει δεκάδες χιλιάδες ευρώ για έργα στο χωριό. Πολλά από αυτά είναι σημαντικά και χρήσιμα, όμως όπως θα έλεγαν οι παλιότεροι, “κάποιο λάκκο έχει η φάβα”. Μόνο για τη φιλανθρωπία και την αγαθοεργία της δεν φημίζεται άλλωστε η S&B...

...Το “έργο” της, ορατό πλέον από το χωριό σου χαλάει τη διάθεση, όπου κι αν σταθείς. Τρέμω να σκεφτώ ποιο θα είναι το επόμενο βήμα. Μήπως ο “Κοκκινόβραχος”; Και τότε ποιος θα μας ακούει όταν φωνάζουμε;

Κώστας Στοφόρος

Κρυμμένο στο Αιγαίο

της Σοφίας Παπαϊωάννου (εκδόσεις Πατάκη). Ένα βιβλίο που μας αφορά όλους.

Μια αληθινή ιστορία. Η συγκλονιστική ιστορία του Δωδεκανήσιου Μιχάλη Κουτλάκη στη δίνη του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου.

Τον Απρίλιο του 1943 ο νεαρός Μιχάλης Κουτλάκης, γιος του δημάρχου της Κάσου, συλλαμβάνεται από Ιταλούς στρατιώτες και οδηγείται στη φυλακή της Ρόδου. Είναι η τελευταία φορά που η οικογένειά του τον βλέπει ζωντανό.

Επτά δεκαετίες μετά η δημοσιογράφος Σοφία Παπαϊωάννου και η οικογένεια του Μιχάλη ξεκινούν έρευνες για να μάθουν για την τύ-

χη του Μιχάλη. Ο άνθρωπος που τους βοήθησε για να βρουν τα ίχνη του είναι ο Γιάννης Τσικνής από την Άμφισσα, σύντροφος του Μιχάλη στην Αντίσταση. Αυτός οδήγησε την οικογένεια στον τάφο του παλληκαριού στην Αγία Τριάδα της Καλοσκοπής, στον Μιχάλη Νησιώτη από την Κω, όπως γράφει στο μνημείο των πεσόντων.

Ένα βιβλίο γραμμένο με συγκίνηση για την Ελλάδα και ένα νέο που τα είχε όλα αλλά διάλεξε να παλέψει για ένα ιδανικό.

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Ο Γεώργιος και η Μαρία Χριστοδουλοπούλου (η Μαρία είναι κόρη της Πέπης Ορφανίδου και εγγονή της Μαρίας Μαργαρίταινας) απέκτησαν το πρώτο τους κοριτσάκι.
- Ο Δημήτριος και η Ειρήνη Σκούφου απέκτησαν αγοράκι.
- Ο Κώστας Κρικέλης και η Ευανθία Ευθ. Χαμηλού (Λαμία) απέκτησαν το δεύτερο κοριτσάκι τους.
- Ο Τάσος και η Βίλη Χριστοφόρου (γιος της Νίκης Χριστοφόρου) απέκτησαν αγοράκι.

Να ζήσουν τα νεογέννητα!

ΓΑΜΟΙ

- Ο Γεώργιος Παγουλάτος και η Κυριακή Κωνσταντινίδη (εγγονή του Κώστα Ευαγ. Δανιήλ) τέλεσαν το γάμο τους στις 22/10/2011 στον Ιερό Ναό Αγίου Χριστοφόρου Δάφνης Χαϊδαρίου.
- Στις 15/10/2011 στο Μόντρεαλ του Καναδά παντρεύτηκε ο Χάρλαμπος Δεστούνης, γιος της Αλεξάνδρας Αθ. Αλεξίου την αγαπημένη του Σάρα-Ιωάννα. Η αγαπημένη του γιαγιά Βάγια Αλεξίου παρευρέθηκε στο μυστήριο και επέστρεψε στην Ελλάδα συγκινημένη και ευτυχισμένη.
- Στις 5/11/2011 στον Ιερό Ναό Αγίας Μαρίας Θησείου έγινε ο γάμος της Βάσως Κ. Παπαδοπούλου (κόρη Μαρίας Ευαγ. Αυγερινού) με τον Ζιώγα Δημήτριο.

Στους νεόνυμφους ευχόμαστε κάθε ευτυχία!!!

ΠΕΝΘΗ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
(1934 - 2011)

Ύστερα απο μακροχρόνια ταλαιπωρία με την υγεία του απεβίωσε στη Λαμία και ενταφιάστηκε στο χωριό

ο Πολύκαρπος Γεωργίου (απο τους Νακαίους). Είχε γεννηθεί στην Καλοσκοπή το 1934 όπου παρακολούθησε τα μαθήματα του Δημοτικού Σχολείου Καλοσκοπής βοηθώντας παράλληλα και στα Μαντάμια των Νακαίων στο Κεφαλόβρυσο. Τελείωσε το Γυμνάσιο στην Αθήνα και στη συνέχεια φοίτησε στη Σχολή Δασοφυλάκων Αγίας, με το πτυχίο της οποίας διορίστηκε δασοφύλακας και υπηρέτησε στα χωριά της περιφέρειας μας. Παντρεύτηκε τη Μαρία Πλατάνα απο την Καστριώτισσα και έκανε μαζί της δύο αγόρια το Βασίλη και το Νάκο που και οι δύο τους είναι αξιωματικοί του στρατού ξηράς. Το 1970 έφυγε μετανάστης στην Αμερική όπου έμεινε οκτώ χρόνια κοντά στο μακαρίτη αδελφό του Τάκη. Με την επιστροφή του απο την Αμερική έγινε για ένα διάστημα καταστηματάρχης στο χωριό και στη συνέχεια για δύο τετραετίες Πρόεδρος της Κοινότητας. Στις 20/11/2011 έγινε μνημόσυνο για τις 40 ημέρες στον Άγιο Γεώργιο Καλοσκοπής.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝ. ΚΥΡΙΑΚΗΣ
(1942 - 2011)

Στις 4 Δεκεμβρίου απεβίωσε και κηδεύτηκε στη Μάνδρα Αττικής ο Γεώργιος Παν. Κυριάκης. Είχε γεννηθεί στην Καλοσκοπή το 1942, μετά τον εμφύλιο εγκαταστάθηκε στη Μάνδρα όπου παντρεύτηκε τη Χριστίνα με την

οποία απέκτησαν τέσσερα παιδιά (δύο αγόρια και δύο κορίτσια). Ήταν γιός του αξέχαστου συμβούλου της Κοινότητας Πάνου Κυριάκη που θυσίασε τη ζωή του υπερασπιζόμενος την ιδιοκτησία των λειβαδιών μας. Λάτρης του χωριού βρισκόταν συχνά σε αυτό και πρωτοστατούσε στους δημοτικούς χορούς όταν είχαμε πανηγύρια και εκδηλώσεις.

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
του Ευάγγελου (1934-2011)

Ο Τάκης γεννήθηκε στην Καλοσκοπή και απεβίωσε στην Αθήνα όπου και ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Ηλιουπόλεως. Γιος του Βαγγέλη και της Βασιλικής Αυγερινού (Καραβαγγέλη) παντρεύτηκε την Βασιλική Μάνταλου από την Γραβιά και απέκτησαν αξιόλογη οικογένεια. Η οικογένεια του ευχαριστεί όλους όσους παρευρέθηκαν στην εξώδιο ακολουθία.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗ-ΤΣΟΥΤΣΟΥΡΑ
(1936-2011)

Η Χρυσούλα απεβίωσε στην Αθήνα στις 10/11/2011 και ενταφιάστηκε στη Φυλή Αττικής. Παντρεμένη με τον Γεώργιο Τσούτσουρα απέκτησαν τον λατρεμένο τους γιο Ανδρέα, ο οποίος με την σύζυγο του, τους χάρισαν δυο εγγόνια. Το 40ημερο μνημόσυνο έγινε στις 18/12/2011 στην Φυλή Αττικής.

ΞΑΝΘΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ-ΖΑΝΙΠΟΥΡΑ
(1938 - 2011)

Απεβίωσε στην Αθήνα και κηδεύ-

τηκε στη Ν. Μάρκη η Ξανθή Χα-ραλάμπους Αυγερινού που είχε γεννηθεί στην Καλοσκοπή και είχε αδέρφια τους Νίκο, Γιάννη και Βασίλη που και οι τρεις βρίσκονται συχνά στο χωριό και συν-δράμουν το Σύνδεσμο.

Ήταν πάντα γελαστή και πολύ κα-λής ψυχής, καλή σύζυγος και για-γιά. Απο το γάμο της με τον κ. Ζα-νιπούρα είχε αποκτήσει δύο κόρες που της έφεραν δύο εγγονάκια.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

(1949 - 2011)
Στις 5 Νοεμ-βρίου 2011 απεβίωσε στην Αθήνα και εντα-φιάσθηκε στην

Καλοσκοπή ο Αριστείδης Κυρια-ζής. Γεννήθηκε στην Αθήνα 29 Αύγουστου 1949 γιός του παπα-Μέλτου και της Δήμητρας Κυρια-ζή το γένος Πριοβόλου.

Μεγάλωσε στην Καλοσκοπή όπου και παντρεύτηκε την Γιούλα Τού-μπα. απέκτησαν δύο κόρες, την

Δήμητρα και την Αθανασία. Η μεγαλύτερη χαρά στην ζωή του ήταν η απόκτηση των τριών εγγο-νών του, του Γιάννη, του Αριστεί-δη και της Σωτηρίας. Ξεκινώντας από το μηδέν κατάφεραν με την σύζυγό του να αποκτήσουν μία σημαντική κινητή περιουσία. Ο Αρίστος, όπως τον αποκαλούσαν οι φίλοι του ήταν η μόνιμη δύνα-μη του χωριού όλες τις εποχές του χρόνου. Ένοιωθαν πάντα μία σιγουριά ότι υπάρχει κάποιος να τους βοηθήσει σε καθε δυσκο-λία. Παρόλη την δύναμη και την ενεργητικότητα που είχε δεν κα-τάφερε να βγει νικητής σ' αυτό τον άριστο αγώνα πού έδωσε με τον καρκίνο και τελικά νικήθηκε. Καλό ταξίδι Αρη και πάντα θα εί-σαι στη σκέψη μας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ΛΙΝΑ) ΡΑΠΤΗ (1926-2011)

Απεβίωσε στην Αθήνα η Λίνα Ρά-πτη μετά από σύντομη μάχη με την επάρατο νόσο. Γεννήθηκε στα Βάγια Βοιωτίας. Παντρεύτη-κε τον συγχωριανό μας Στάθη Ρά-

πτη και απέκτησαν δυο γιους, τον Δημήτρη και τον Γιάννη, Αγάπησε το χωριό μας και το επισκεπτόταν όσο πιο συχνά μπορούσε. Η εξώ-δειος ακολουθία τελέστηκε στην εκκλησία του κοιμητηρίου των αγίων Αναργύρων. Το 40ημερο μνημόσυνο έγινε στις 11/12/2011 στον ιερό ναό αγίου Αιμιλιανού, λόφος Σκουζέ.

Οι αγαπημένες φίλες Λίνα Ράπτη και Παρασκευή Γεωργίου σε πα-λιές ωραίες στιγμές.

Επιτυχίες Νέων

Η **Γιοργιάνα Παντίδου** κόρη του Κωνσταντίνου Παντίδη και της Αλεξάνδρας Σπέντζου (εγγονή της Άνας Χριστίδη) πήρε πτυχίο μοριακής βιολογίας και συνεχίζει το μεταπτυχιακό της στη φαρμα-κευτική βιολογία.

Εύγε Γιοργιάνα!

Χαρά στο κουράγιο σου.

Διδακτορικό Δίπλωμα

Η **Αγγελική Νομικού - Παπαε-υαγγέλου** απέκτησε τον τίτλο του διδάκτορος της Ιατρικής Σχολής Αθηνών πάνω στον τομέα της μα-στογραφικής εικόνας.

Συγχαρητήρια και σε ανώτερα.

Η **Ζέτα Γ. Ξαφάκη** εγγονή του Φάνη Λευκαδίτη αποφοίτησε από το τμήμα Επιστημών Προσχολι-κής Αγωγής και εκπαιδευτικού σχεδιασμού του παιδαγωγικού τμήματος πανεπιστημίου Αιγαίου και εργάζεται στην ιδιωτική εκπαί-δευση. Της ευχόμαστε καλή στα-διοδρομία

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Συγχαίρουμε τα παιδιά για την επιτυχία τους. Είμαστε σίγουροι πως και άλλα παιδιά με καταγωγή απο την Καλοσκοπή έχουν επιτυχίες χωρίς εμείς να το έχουμε πληροφορηθεί. Παρακαλούμε να μας κρατάτε ενήμερους για να δημοσιεύουμε τις επιτυχίες τους. ΦΑΞ : 2105238528

Πνευματική ιεραρχική προαγωγή

Ο συμπολίτης μας πρωτοπρεσβύτερος Παπα-Γιάννης Λευκαδίτης που λειτουργεί στον Άγιο Στυλιανό Ζεφυρίου προήχθη από τον Μητροπολίτη Ιλίου-Αχαρνών και Πετρούπολης σε εξομολογητή ιερέα. Ως πνευ-ματικός πατέρας παρέχει στους ειλικρινώς μετανοούντες πιστούς άφεση αμαρτιών. Συγχαίρουμε τον συγ-χωριανό μας αξιосέβαστο πρωθιερέα για την πνευματική ιεραρχική προαγωγή του και του ευχόμαστε και εις ανώτερα.

Φάνης Λευκαδίτης

παιδιά φωτογραφία

Μαθητές του Δημοτικού Σχολείου Καλοσκοπής το 1946. Παίρνουν το ρόφημά τους στα σκαλοπάτια του καμένου σχολείου με δάσκαλο τον Γιώργο Χασιακό.

Φωτογραφίες σαν αυτή του αρχείου μας φέρνουν στη μνήμη φρικτές σελίδες της κατοχικής περιόδου. Οι μνήμες αυτές για τα καμένα **Μαρτυρικά χωριά** διατηρήθηκαν όλη τη δεκαετία του 1940. Ήταν τότε που η ομογένεια συγκινήθηκε από το δράμα μας.

Τώρα ποιός θα μας ξανασώσει;

ΔΗΜΟΣ ΔΕΛΦΩΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΡΑΒΙΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Γνωστοποιείται ότι εκδόθηκαν οι θεβαιωτικοί κατάλογοι οφειλόμενων ανταποδοτικών τελών οικον. έτους 2011.

Η είσπραξη αυτών αρχίζει από Δευτέρα 19 Δεκεμβρίου 2011 και θα γίνεται καθημερινά στα γραφεία της Δημοτικής Ενότητας Γραβιάς και από ώρας 9:00 μέχρι 13:00.

Παρακαλούνται οι οφειλέτες, όπως προσέλθουν για την εξόφληση των οφειλών τους κατά τις ανωτέρω ημέρες και ώρες, προσκομίζοντας το δελτίο αστυνομικής ταυτότητας και τον Α.Φ.Μ. τους, για ενημέρωση της καρτέλας του.

Για την ΤΟΠΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΛΟΣΚΟΠΗΣ έχει εκδοθεί κατάλογος παγίου τέλους ύδρευσης για το 2011 το ποσό των 20€ ανά παροχή.

Εκκρεμεί για να εκδοθεί το πάγιο τέλος ύδρευσης για το έτος 2011 ποσό 8€ για κάθε κατοικία και τέλη εκταφής 2011 θα εκδοθεί το 2012.

ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΔΗΜΑΡΧΟ ΔΕΛΦΩΝ

Κύριε Δήμαρχε, το αίτημα μας σας το έχουμε γνωρίσει πολλές φορές και θα το επαναλάβουμε και σήμερα.

Το τμήμα του κεντρικού δρόμου του χωριού απο την οικία Δημόπουλου (παλιά Γ. Σαμαρά) μέχρι τα τελευταία προς το Στρογγυλό σπίτι είχε ασφαλτοστρωθεί το 1972 δηλαδή πρίν απο 40 χρόνια. Απο τότε δεν έχει γίνει καμμιά συντήρηση, καμμιά βελτίωση με συνέπεια να βρίσκεται σήμερα σε πολύ κακή κατάσταση.

Τα καμπυλωτά σαμάρια του τσιμέντου και οι πολλές λακκούβες προκαλούν σοβαρές ζημιές στα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν με συνέπεια να κινδυνεύει η ζωή των ιδιοκτητών και να επιβαρύνονται με σοβαρές δαπάνες επισκευής και όλα αυτά σε μία κρίσιμη για τα οικονομικά μας εποχή.

Παρακαλούμε να επιληφθείτε κ. Δήμαρχε για την επίλυση του θέματος γιατί πρόκειται για μικρό τμήμα δρόμου και η επιβάρυνση του δήμου δε θα είναι σοβαρή.